

- Рогачко? — попитала тя.
 — Не — отвърнало то и замахало опашка.
 — Недю?
 — Не!
 — Може би, Марко?
 — Н-н-не!

То силно замахало опашка и избягало.

Като дошел в стаята, царя видял хубавите вълма прежда и казал: — Сега не ще заплатиш с главата си.

Той си отишел и я затворил в стаята. Всеки ден царя донасял лен и храна. Сутрин черното същество хлопало на прозореца за лена, а вечер донасяло преждата. И всяка вечер царицата на три пъти се опитвала да отгатне името му, но все не сполучвала. . .

Най после настанал предпоследния ден. Черното същество донесло вълмата и казало:

- Какво, отгатна ли името ми?
 — Никодим?
 — Не!
 — Самуил?
 — Също не!

То я изгледало с горящи като въглен очи и рекло: —

— Жено, от срока остана още един ден! Ако и утре не отгатнеш името ми, ще те разкъсам.

И то избягало.

На царицата домъчняло. В това време тя чула стъпките на царя. Той влязал и, като видял петте вълма, рекъл: —

— Невесто, мисля че и утре ще приготвиш преждата, така че не ще е нужно да те наказвам. Сега ми се ще да повечерям тук заедно с тебе.

Поднесли им храна, и двамата седнали да се хранят. Едва поставил първата хапка в уста, царя яочнал да се смее.

— На кого се смееш? — попитала царицата.

— Днес ходих на лов по гората и видях толкова смешно нещо! . . В тая част на гората никога не съм бивал. Видях там стара тебеширена яма, из която се чуваше особено бърмчене. Слязох от коня и безшумно приближих до ямата. Вжтре видях чудновато черно същество, с дълга черна опашка. То седеше до малък предачен стан и работеше с такава бързина, че едва можеше да се види, как се върти колелото. При това то пееше:

„Ними - ними - нот!

Аз съм Том Тит Тот!“

— И тая песен то повтаряше безкрай.